

Aleksis K – viikonvaihte

Padot murtuvat

Ulkopoliittinen keskustelu on vihdoinkin ja viimein ryöpsähtänyt Suomessa vapaaksi ja valloilleen niin kuin ajopuu reivautuu tyrskyjä päin virran vietäväksi maailman merillä uljaasti köli pystyssä. Nyt saa puhua ihan kaikesta mahdollisesta maan ja taivaan väliltä, ja leveyssuunnassa jopa ystävällisistä rajanaapureistamme. Oikeastaan ainoa rajoitus on siinä, että V-sanaa ei pidä ääneen mainita ulkopoliittisessa keskustelussamme, ei varsinkaan kolmeen kertaan peräkkäin.

Sen sijaan esimerkiksi Suuresta Naapurimaastamme voimme tätä nykyä sanoa melkein mitä tahansa aivan vapaasti. Lähialue on Lähialue, ja sille emme mitään voi, eikä tarvitsekaan voida, kuten jo J.K. Paasikivi aikoinaan sanoi. Siinä se olla jöllöttää, Itänaapurimme, ja enimmänsä aikaa on hyvin tultu toimeen keskenämme. Joskus takahistoriassa on ehkä sattunut vähäisiä kaakkoisia tai luoteisia rajaselkkauksia, riippuen siitä, mistä ilmansuunnasta asiaa katsotaan. Kannattaa toki muistaa, että Idästä katsottuna meidän kaakkomme on luoteessa, ja kuten jo taisi tulla sanotuksikin, maantieteelle me emme mitään voi, emme edes väli-ilmansuunnille, pääilmansuunnista puhumattakaan.

Paasikiven seuraajien, ennen muuta Urho Kekkosen aikana, suhteemme Ulkopoliitiikkamme Kivijalkaan olivat, mikäli mahdollista, entistäkin vakaammat. Suuri ja Mahtava suhtautui meihin kuin Isoveli pikkuveljeen. Ystäviä oltiin, Yhteistyötä harrastettiin ja Apua annettiin kun sitä tarvittiin ja joskus vaikkei tarvittukaan. Suomi tarvitsi naapuriaan puskurina Kiinaa vastaan ja naapuri tarvitsi meitä puskurina länteen.

Kuitenkin kanssakäymistä Idän Voimatekijän kanssa silloin hiukkasen häiritse se, ettei ulkopoliittinen keskustelu ollut niin vapaata kuin se nyt on. Karhua ei sanottu Karhuksi, vaan Mesikämmeneksi, Nalleksi ja Metsänomenaksi. Se oli toki kohteliasta, mutta avoimuuteen ja jopa hölösuisuuteen tottuneista suomalaisista se tuntui ehkä hiukkasen rajoittavalta. Kyllähän kaikki kuitenkin tiesivät, että voi on aina voita, vaikka sen voissa paistaisi.

Vasta nyt siis olemme päässeet tuostakin rajoituksesta, joten voidaan sanoa, ettei ulkopoliitiikkassamme ole enää rajoja ollenkaan. Siihenhän on itse asiassa maailman sivu pyrittykin. Suomen ulkopoliitiikassa ei enää ole uhkia, vaan korkeintaan haasteita, jotka on syytä käsittää myönteisessä merkityksessään, eli myös mahdollisuuksina. Tiivistäen voidaan vielä kerran luetella Suomen ulkopoliitiikan haasteet ja mahdollisuudet vaikka aakkosjärjestyksessä – kyllä meillä siihen rohkeus riittää: Avunantaja, Ent. Neukkula, Geopolitiikka, Isoveli, Itä, Itänaapuri, IVY, Kivijalka, Kumppani, Lähialue, Mahtava Naapuri, Mesikämmen, Metsänomena, Naapurilähiö, Nalle, Näin Naapurissa, Rajantakainen, Suhteidemme Perusta, Suuri Naapuri, Tacis, Toveri, Voimatekijä, Yhteistyökumppani, Ystävä – sanalla sanoen V (hui, siinä se lipsahti).

Artikkelin lähde [Kaleva](#)